

Μετὰ τὴν μάχην ἐπατέφθη τοὺς πληρωθέντας στρατιώτας καὶ ἐφρόντισε διὰ τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανὰ τῶν φονευθέντων.

Μετὰ ταῦτα συνεκρότησεν ἄλλην τρομερὰν μάχην, ἐν Ἰσφῷ τῆς Κιλικίας παρὰ τὴν θάλασσαν. Οἱ φονευθέντες εἰς αὐτὴν ἦσαν ἀναριθμητοί. Ὁ βασιλεὺς Δαρεῖος ἐτράπη εἰς φυγὴν, ἥ δὲ βασιλεία του διεσπάσθη.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐκυρίευσεν κατόπιν τὴν μεγάλην καὶ πλουσίαν πόλιν τῆς Τύρου, ἥτις ἦτο τότε ἡ μεγαλύτερα καὶ πλουσιωτέρα τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, ὅπως τὴν σήμερον εἶναι τὸ Λονδῖνον. Ἡ Τύρος ἦτο ἐκτισμένη ἐπὶ τινος νήσου, περὶ τὸ ἥμισυ μίλιον ἀπεχούσης τῆς ἑρᾶς· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἱκανὰ πλοῖα νὰ τὴν προσβάλλῃ κατὰ θάλασσαν ἐπλήρωσε τὸ μεταξὺ τῆς νήσου καὶ τῆς ἑρᾶς διάστημα διὰ πετρῶν καὶ χώματος καὶ οὕτως ἐσχημάτισε τρόπον τινὰ γέφυραν, διὰ τῆς ὁποίας προσέβαλε τὴν πόλιν καὶ μετὰ 7 μηνῶν πολιορκίαν τὴν ἐξεπόρθησεν· 8,000 ἐκ τῶν πολιτῶν τῆς ἐφρονεύθησαν, 30,000 δὲ ἐπωλήθησαν ὡς ἀνδράποδα.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπορεύθη τότε κατὰ τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἐναντίον τῆς ὁποίας ἦτο ὠργισμένος, διότι οἱ Ἰουδαῖοι δὲν τὸν ἐδοχθήσαν, καὶ εἶχεν ἀπόφασιν νὰ τοὺς τιμωρήσῃ. Ἀλλ' οἱ Ἰουδαῖοι βλέποντες πᾶσαν ἀντίστασιν ματαίαν ἀπεφάσισαν νὰ μαλλάξωσι τὴν καρδίαν του καὶ οὕτω νὰ διεγείρωσι τὴν συμπάθειάν του· διότι ὁ Ἀλέξανδρος, ὃν καὶ τρομερὸς εἰς τὴν μάχην, εἶχεν ὅμως καρδίαν πολλὴν τρυφεράν.

Ὅθεν ὁ Ἀρχιερεὺς Ἰαδδουὺς προεῖδοποιήθεις ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐστόλισε τὴν πόλιν μὲ σημαίας καὶ ἄνθη καὶ ἤνοιξε τὰς πύλας αὐτῆς· κατὰ συμβουλήν αὐτοῦ προσέτι ὅλος ὁ λαὸς ἐφόρεσε λευκὰ φορέματα, οἱ δὲ ἱερεῖς τὰς ἰδιαιτέρας τῶν στολᾶς καὶ οὕτως ἐν πομπῇ ἐξῆλθον εἰς προὔπάντησιν τοῦ τρομεροῦ κατακτητοῦ.

Ὅταν δὲ ὁ Ἀλέξανδρος εἶδε τὸν λαὸν καὶ τοὺς ἱερεῖς λευκὰ ἐνδεδυμένους, τὸν δὲ Μέγαν Ἀρχιερέα φέροντα πορφύραν καὶ βύσσον καὶ μίτραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ γεγραμμένον ἐπὶ τὸ περιστήθιον, ὁ νεαρὸς νικητὴς ἐχαιρέτησεν εὐσεβῶς τὸν Μέγαν Ἀρχιερέα καὶ προσεκόννησεν ἐνώπιον τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ. Ὅταν δὲ τις τῶν μετ' αὐτοῦ τὸν ἤρώτησε τὴν αἰτίαν, ὁ Ἀλέξανδρος ἀπεκρίθη, «Δὲν προσκυνῶ τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ τὸν Θεὸν, ὅστις τὸν ἔκαμε Μέγαν Ἀρχιερέα, διότι εἶδον τὸν ἴδιον ἄνδρα κατ' ὄναρ, ὅταν διελογιζόμην πῶς ἡδυνάμην νὰ νικήσω τὴν Ἀσίαν, καὶ αὐτὸς μοι εἶπε νὰ διέλθω θαρράλως τὴν θάλασσαν, καὶ ἦθελεν ὁδηγήσει τὸν στρατὸν μου, ὥστε νὰ νικήσω τοὺς Πέρσας.»

Ἐπειτα δὲ δίδας τὴν δεξιάν του εἰς τὸν Μέγαν Ἀρχιερέα ὁ Ἀλέξανδρος εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐπεσκέφθη τὸν Ναόν, ὅπου προσέφερε θυσιάς. Ὅταν δὲ ἐφέρθη καὶ ἐξετιλύχθη ἐνώπιον αὐτοῦ τὸ Βιβλίον τοῦ Προφῆτου Δανιὴλ, καὶ ἀνέγνωσεν εἰς τὸ 8ον κεφάλαιον, περὶ τοῦ τράγου, ὅστις ἐμελλε νὰ ἔλθῃ ἐκ τῆς Δύσεως καὶ νὰ κερατίσῃ τὸν κριὸν καὶ καταβάλλῃ αὐτόν κτλ. ἐξεπλάγη καὶ εὐχαριστήθη μεγάλως καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους ὅ,τι ἐζήτησαν· ἀνεχώρησε δὲ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ πολλὸν εὐτυχέστερος παρ' ὅτι ἦτο, ὅταν ἤρχετο κατ' αὐτῆς ὠργισμένος.

Πόσον τρομερὰ τὰ πνευματώδη ποτὰ! καὶ ὁποῖας τρομερὰς καταστροφὰς ἐπιφέρουσιν εἰς τὰ ἄτομα, τὰς οἰκογενείας, τὰς κοινωνίας καὶ τὰ ἔθνη! Μικροὶ μου φίλοι! ἀπέχετε ἀπὸ τὰ πνευματώδη ποτὰ, ἐὰν θέλετε νὰ ἦσθε ἀσφαλεῖς ἀπὸ πρόσκαιρον καὶ αἰωνίαν καταστροφὴν!

ΤΟ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΝ.

Τὸ Μαυροβούνιον κεῖται πρὸς νότον τῆς Ἑρζεγοβίνης καὶ Βοσνίας, εἰς δὲ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἀπετέλει μέρος τῆς Ἰλλυρίας. Ἡ παρεῖσα ἡγεμονία ὕστερον ἀπετέλει μέρος τῆς Σερβίας. Ὅτε δ' ἡ Σερβία κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα ἔγεινεν ὑπόδουλος εἰς τὴν Τυρκίαν, τὸ Μαυροβούνιον, εἴτε ἡ Ζήτα, καθὼς ὠνομάζετο τότε, ἐξησφάλισε τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ διὰ τοῦ Πρίγκιπος Γεωργίου Βαλόχα, ὅστις εἶχε νομφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ Βασιλέως τῆς Σερβίας. Κατὰ τὸ 1867 τὸ Μαυροβούνιον προσεβλήθη ὑπὸ τῶν Τούρκων, ὁ δὲ ἦρος αὐτοῦ ἀρχηγὸς Ἰβαν Τσέρνοβιτς ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Ζαβλιάκ, τὴν τότε πρωτεύουσάν, καὶ νὰ ἀποσυρῇ εἰς Κετήννην, ἥτις ἔκτοτε ἔγεινε τὸ κέντρον τῆς χώρας. Ὁ Ἰβαν εἰς τὴν φυγὴν του ἔλαβε μετ' αὐτοῦ καὶ τυπογραφεῖον, τὸ ὁποῖον ὅμως κατεστράφη μετὰ ταῦτα. Ὁ υἱὸς τοῦ Ἰβαν Γεώργιος, ἦτον ὁ τελευταῖος ἡγεμὼν τοῦ Μαυροβουίνου, διότι νομφευθεὶς κυρίαν ἐκ Βενετίας, ἐγκατέλιπε τὴν πατρίδα αὐτοῦ καὶ μετέβη εἰς Ἰταλίαν, παραδώσας τὴν ἐξουσίαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κλήρου, κατὰ τὸ 1876. Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ αὕτη κυβέρνησις διήρκασε μέχρι τῆς παραδοχῆς τοῦ στέμματος ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος Δανιὴλ, κατὰ τὸ 1882.

Ἡ χώρα τοῦ Μαυροβουίνου εἶναι πετρώδης, ὅπερ καθιστᾷ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς δύσκολον. Οἱ κάτοικοι ζῶσιν εἰς ἀθλίαν καλύβαν αἱ δὲ γυναῖκες ἐκτελοῦσι τὸ μέγιστον μέρος τῆς ἐργασίας, φέρουσαι τὰ δὲ λίγα προϊόντα τῶν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν. Ἄν καὶ ὠραῖαι, ὅταν ἦναι νέαι, ἡ σκληραγωγία καθιστᾷ αὐτάς μετ' ὀλίγον ἀσχήμους. Φέρουσι τὸ φ εἰς

μὲ σαρίκιον λευκὸν ἢ κόκκινον, τῶν δὲ κορασιῶν τὸ φέσι εἶναι κεκαλυμμένον ὑπὸ φλορίων, ἐνῷ τὸ τῶν ὑπάνδρων σκεπάζεται μὲ μαῦρον μανδύλιον.

Οἱ ἄνδρες οὐδέποτε ἐκβάλλουσι τὰ ὅπλα των, οὐδὲ

τὰ ὁποῖα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνεστήθησαν ἐκεῖ. Ἡ Ῥωσσία ἵνα ἔχῃ τοὺς Μαυροβουνίους ὄργανα τῶν σκοπῶν αὐτῆς ἀποστέλλει πρὸς τὴν Κυβέρνησιν αὐτῶν τακτικὰς ἐτησίας χρηματικὰς βοήθειας.

Παρθεναγωγεῖον ἐν Κετίγγῃ τοῦ Μαυροβουνίου.

ἐκδύονται τὴν νύκτα, ἀλλ' εἶναι πάντοτε ἑτοιμοί, εἴτε διὰ ἐκδρομὰς ληστρικὰς ἢ κατὰ τῶν Τούρκων, οἵτινες δισχυρίζονται ὅτι ἡ χώρα ἀνήκει εἰς αὐτοὺς. Οἱ Μαυροβούνιοι εἶναι γενναῖοι καὶ εὐρωστοὶ καὶ δύνανται νὰ ὑπερασπίζωνται τὴν χώραν των κατὰ ὑπερτέρου ἐχθροῦ, ὅπως ἀπέδειξαν κατὰ τὰς τελευταίας μάχας κατὰ τῶν Τούρκων.

Ἡ γλῶσσα εἶναι καθαρά διαλεκτὸς τῆς Σλαβικῆς· ὁμοιάζει δὲ περισσότερον πάσης ἄλλης μὲ τὴν διάλεκτον, εἰς τὴν ὁποίαν μετεφράσθησαν αἱ Γραφαὶ ὑπὸ τοῦ Κυρίλλου καὶ Μεθόδιου, δηλ. τὴν καθαρὰν Σερβικὴν. Ἡ θρησκεία εἶναι τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας, ἡ ἐκπαίδευσις ἀμελεῖται, πολλοὶ δ' ἐκ τῶν ἱερέων δὲν δύνανται οὔτε νὰ γράψωσιν, οὔτε ν' ἀναγινώσκωσι. Κατὰ τὸ 1841 ἐσυστήθησαν σχολεῖά τινα, πρὸ μικροῦ δὲ διάφοροι εὐσεβεῖς ἐξ Ἀγγλίας μετέβησαν ἐκεῖ, ὅπως ἐκπαιδεύσωσι τὸν ἄγριον ἐκεῖνον λαόν. Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ ἐν τῶν παρθεναγωγείων,

Νόμος Ἀμάσιος.

Ἡ εὐτυχεστέρα ἐποχὴ διὰ τὴν Αἴγυπτον τὸ πάλαι ἦτο ἡ βασιλεία τοῦ Ἀμάσιος, ὅστις πλὴν τῶν ἄλλων δικαίων θετμῶν εἰσήγαγεν εἰς τὸ κράτος του καὶ νομον, ὅστις ὑπεχρέου πάντα Αἰγύπτιον νὰ δεικνύῃ κατ' ἔτος εἰς τὸν νομάρχην, πόθεν πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Τοῦτο ἐὰν ἡμέλει νὰ πράττῃ, ἢ ἐὰν οἱ πόροι του δὲν ᾔσαν νόμιμοι καὶ ἐκ νομίμου ἐργασίας προερχόμενοι, ἔπρεπεν ἀνυπερθέτως νὰ τιμωρηθῇ μὲ θάνατον· ἡ αὐστηρὰ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου τούτου εἶχε διαγείρει οὐ μόνον τὴν φιλεργίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν δικαίαν ἐνασχόλησιν, αἵτινες κατέστησαν τοὺς Αἰγύπτιους εὐτυχεῖς. Τὸν νόμον τοῦτον ὁ Σόλων λαβὼν ἐξ Αἰγύπτου μετεφύτευσεν εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν του νομοθεσίαν ὑποχρεώσας τὸς Ἀρειοπαγίτας νὰ ἐξετάζωσι τὰς τῶν πολιτῶν ἐνασχολήσεις.

Ὡραῖος νόμος, ἀλλ' ἐστάθῃ διαδαιτικὸς ὡς ταχύπτε-